

kan komme i Nar; kunne vi ikke faae Noget ud d-raf i Nar, maa vi altsaa vente til næste Nar.

Justitsministeren (M e l l e m a n n):

Jeg skal først tillade mig at fremhøve, at de Indsigelser, som ere fremkomne mod Lovforslaget, ere tilbøeligt usammenhængende og tilbøeligt hidrørende fra saa forskjellige Standpunkter, at jeg ikke godt kan forstaa, de ere fremkomne fra samme Person. Det er saaledes af den første Taler imod Lovforslaget (Veth) blevet fremhævet stærkt, at det, som mangler i Lovforslaget, er Enhed. Jeg maa altsaa forstaa ham saaledes, at hans Hovedanke er, at Myndigheden her ikke er centraliseret nok, men at den skulde være paa een Haand. Men samtidig dermed har man krævet Ret for Kommunerne til at tale med, Ret til at afværge, at Udgifterne blive for store. Men de to Ting er det jo aldeles umuligt at forene. Jeg kan ikke tro, at dette Things Flertal, i det Mindste naar jeg skal slutte efter, hvorledes man pleier at stille sig i andre Sager, skulde være stemt for en saadan Centralisation eller skulde være stemt for at lægge hele Myndigheden i Justitsministerens eller, som den ærede Taler udtrykte sig, Sundhedskollegiets Haand, saaledes altsaa, at fra dette skulde udgaa alle Bestemmelser angaaende Forholdsregler, der skulde træffes overfor Epidemier, baade store og smaa. Jeg tror ikke, at dette vilde stemme med den Retning, der i det Hele gaar igjennem den nyere Tids Opfattelse og særlig dette Things. Men ganske altsaa herfra tror jeg heller ikke, at en saadan Ordning af Forholdet vilde være hensigtsmæssig. Jeg tror ikke, at en saadan Centralisation vilde være mulig eller nyttig, idet jeg for det første tror, at det vilde være en Opgave, som ikke kunde løses, naar man her fra Kjøbenhavn af skulde lede alle de Forholdsregler, der skulde foretages i Anledning af en hvilken som helst Epidemi rundt omkring i Landet; det tror jeg ikke vilde være muligt. Der vilde ikke ved de Beslutninger, som udgik herfra, kunne tages de Hensyn, dels til de lokale Forhold, dels til de Enkelte og dels ogsaa til Kommunernes Tarv, som der kan tages, naar Forholdsreglerne udgaa fra de lokale Myndigheder, og fremfor Alt vilde det ikke være muligt at gribe ind med den fornødne Hurtighed. Naar enhver Foranstaltning, som skulde træffes, kun skulde udgaa herfra og altsaa forudsætte en Underberetning fra det Sted, hvor Tilfældet var indtraadt og en Beslutningstagen og Overveielse holdt herinde, især naar det skulde være kollegialt, er jeg fuldkomment overbevist

om, at det ingenlunde vilde kunne ske med den fornødne Hurtighed. Thi det er netop de nyere Tidens Erfaring paa dette Gebet, at det allervigtigste Middel til at bekæmpe Epidemien er en hurtig Indgriben, en Indgriben, som der ikke kan være Tale om at opsjætte fra den ene Dag til den anden, idet der netop ofte helst bør handles strax, helst bør handles i Løbet af et Par Timer. Dette gjælder ikke blot om de store Epidemier, men ogsaa om mange af de tilshyneladende mindre farlige Tilfælde, som alligevel mellem Nar og Dag bortrive Mange, f. Ex. Diffteritis. Ved de store Epidemier, f. Ex. Kolera, er man fra alle Sider enig om, at der ikke er nogen som helst Foranstaltning, der har større Betydning, end netop det at gribe ind strax, naar det første Tilfælde kommer, at gribe ind ved at isolere den Syge og forebygge, at Andre komme i Forbindelse med ham, og endelig ogsaa ved at desinficere eller efter Omstændighederne at ødelægge alle de Gjenstande, der have været i Berøring med ham, og som kunne være smittebærende. Erfaringen har utallige Gange vist, at naar man paa denne Maade hurtig griber ind, kan det lykkes at standse eller forhindre, at der opstaar en Epidemi, som under den modsatte Forudsætning ganske sikkert vilde have bredt sig meget betydeligt. Altsaa, ganske altsaa fra, at det forekommer mig at ville være i høi Grad at gaa imod Strømmen, naar man vilde centralisere hele Myndigheden i Kjøbenhavn, tror jeg tillige, at det vilde være umuligt og i høieste Grad u hensigtsmæssigt, fordi det vilde have til Følge, at man ikke kunde gribe hurtig ind, hvad der netop er Hovedsagen ved det Hele. Dernæst har man talt om, at der efter Loven bliver tillagt de lokale Myndigheder, Sundhedskommisjonerne og de overordnede Sundhedskommisjoner, en altsaa stor Myndighed, en Myndighed til at træffe Foranstaltninger, som dels kunne medføre betydelige Udgifter, dels kunne gribe meget stærkt ind i den Private Retssfære. Jeg kan dertil kun svare, at dette jo er aldeles nødvendigt, naar der skal kunne udrettes Noget imod en Epidemi. Der er ikke en eneste af de Forholdsregler, der ere foreslaaede, som kan undværes. Jeg gad nok vide, hvad man overhovedet skulde kunne gjøre med Nytte overfor en Epidemi, naar man ikke skulde have Lov til at isolere og desinficere, naar man ikke skulde have Lov til at anordne Udflytning af overflydte Lokaler, naar man ikke skulde have Lov til at bringe sygesmittede Personer hen paa Steder, hvor de vare affondrede fra Andre, naar man ikke skulde have Lov til at desinficere alle